

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:

Recticel N.V.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:

Słowny znak towarowy „RENO-FLEX” dla towarów między innymi z klas 17 i 20 (materiały wypełniające dla foteli, siedzeń samochodowych, mebli ...) — zgłoszenie nr 1 278 175

Właściciel znaku lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:

Skarżący

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:

Graficzny, krajowy znak towarowy „FLEX” dla towarów z klas 17 i 20 odpowiednio (guma, łóżka, materace, meble rozkładane, biurka ...)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów:

Uwzględnienie sprzeciwu dla wszystkich towarów

Decyzja Izby Odwoławczej:

Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty:

Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd pomiędzy wspólnotowym znakiem towarowym a wcześniejszymi znakami towarowymi jest oczywiste ze względu na podobieństwo oznaczeń i ze względu na fakt, że towary objęte znakami towarowymi są częściowo identyczne, a częściowo podobne.

Wspólnotowy znak towarowy odznacza się znacznym podobieństwem wobec wcześniejszych znaków towarowych, wobec faktu, że fragment słowny i główna część wcześniejszych znaków towarowych, FLEX, jest zawarta w kwestionowanym wspólnotowym znaku towarowym, RENOFLEX. Dodanie słowa RENO nie zmienia ogólnego wrażenia.

Zaskarżona decyzja narusza wobec tego art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94.

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego naruszył ponadto zasadę pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2005 r. przez Comunidad Autónoma de Madrid i Madrid, Infraestructuras del Transporte (MINTRA) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-148/05)

(2005/C 143/77)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 11 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Comunidad Autónoma de Madrid i Madrid, Infraestructuras del Transporte (MINTRA)** z siedzibą w Madrycie, reprezentowanych przez adwokatów Canię Fernández Vicién, Davida Orteę Peciñę oraz Julia Sabatera Marotiasa, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty:

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji strony pozwanej klasyfikującej MINTRA do ogólnego sektora „instytucji rządowych i samorządowych”, na podstawie „Europejskiego Systemu Rachunków — ESA 95” (ESA 95), zawartego w Załączniku A do rozporządzenia Rady (WE) nr 2223/96 z dnia 25 czerwca 1996 w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie (¹). ESA 95 składa się z szeregu definicji, nomenklatury i zasad metodologii rachunkowej stosowanych przez Państwa Członkowskie przy opracowywaniu ich krajowych rachunków i statystyk ekonomicznych. Ów system rachunkowy jest również stosowany w procedurze nadmiernego deficytu publicznego.

MINTRA jest podmiotem prawa publicznego Comunidad de Madrid przypisanym do Consejería de Transportes e Infraestructuras. Ma osobowość prawną i własny majątek, a także pełną zdolność do czynności prawnych. Posiada również zdolność do samodzielnego zaciągania zobowiązań, niezależnie od Comunidad de Madrid.

Na poparcie swojego żądania skarżąca zarzuca:

- Naruszenie licznych zasad regulujących ESA 95, dotyczących klasyfikacji jednostek instytucjonalnych jako podmiotów „rynkowych” i „nierynkowych”.
- Naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja stanowi radykalną zmianę stanowiska Eurostatu odnośnie klasyfikacji dokonanej przez tę jednostkę względem MINTRA w piśmie z dnia 14 lutego 2003 r., które to przeklasyfikowanie nastąpiło po tym, jak Eurostat zajął podobne stanowisko w podobnej sprawie dotyczącej austriackiego podmiotu publicznego Bundesimobilienengesellschaft. W tym względzie skarżąca podkreśla fakt, iż zaskarżona decyzja wiąże się z bardzo poważnymi konsekwencjami finansowymi, tak dla niej, jak i dla MINTRA, ponieważ dług tego podmiotu publicznego zostanie włączony do rachunku Comunidad de Madrid. Ponadto MINTRA mogłaby zostać zmuszona do rozwiązania już podpisanych umów związanych z planem rozwoju sieci kolei miejskiej, do którego realizacji Comunidad de Madrid przystąpiła w oparciu o klasyfikację z lutego 2003 r.
- Naruszenie obowiązku uzasadnienia, ponieważ, poza innymi motywami, w zaskarżonej decyzji brak jest jakiegokolwiek odwołania do jej podstawy prawnej, a także konkretnych elementów stanu faktycznego, na którym została oparta.

(¹) Dz.U. L 310, z 30.11.1996, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva Jokinen, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, zarejestrowaną jednostkę Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK i fundację MTK przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-150/05)

(2005/C 143/78)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 18 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva

Jokinen, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, zarejestrowanej jednostki Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK i fundacji MTK, reprezentowanych przez Kari Marttinen przeciwko przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (¹) będącej przedmiotem skargi w całości;
- ewentualnie, gdyby to nie było możliwe, stwierdzenie nieważności decyzji będącej przedmiotem skargi w każdej części dotyczącej Republiki Finlandii;
- ewentualnie, gdyby to również nie było możliwe, stwierdzenie nieważności decyzji w części dotyczącej regionów wspomnianych w części 6.2.2.7 skargi;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami wraz z odsetkami ustawowymi poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący utrzymują, że decyzja narusza wspólnotowy porządek prawny, a w szczególności art. 3 dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych i załącznik III, do którego się ona odwołuje. Ich zdaniem wspomniane naruszenie prawa wspólnotowego opiera się zasadniczo na trzech zarzutach:

- a) Zgodnie z art. 3 dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych, sieć Natura jest spójną europejską siecią ekologiczną specjalnych obszarów ochrony. Spójność tej sieci jest gwarantowana przez Państwa Członkowskie i Komisję, które zapewniają odpowiedni stopień ochrony wypełniając swoje zobowiązania do wskazania terenów zawarte w art. 4 w zw. z załącznikiem III do dyrektywy. Nie można dokonać wyboru żadnego terenu ani w sprzeczności z tymi przepisami, ani w drodze decyzji tymczasowych lub jednostronnych. Tereny te powinny być wyznaczane zgodnie z kryteriami wspólnymi dla wszystkich Państw Członkowskich.
- b) Etap 1 (etap Państw Członkowskich) i etap 2 (etap Komisji) w załączniku III stanowią jedną całość złożoną z działań powodujących skutki prawne. Procedura w ramach etapu 2 i decyzja w sprawie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty nie są zgodne z dyrektywą, jeżeli wniosek przedstawiony w ramach etapu 1 nie spełnia wymogów ustanowionych przez dyrektywę, oraz
- c) Komisja wraz z Państwami Członkowskimi powinna, w ramach etapu 2, koordynować propozycje Państw Członkowskich i wprowadzić wynikające z badań zmiany do granic terytorialnych regionów biogeograficznych, co polega na tym, że ich kontrola właściwego stanu ochrony sięga dalej niż w przypadku Państwa Członkowskiego.